

Od držitelky
Nobelovy ceny
za literaturu

Mladik

Událost

Annie
Ernauxová

host

L'Événement © Éditions Gallimard, Paris, 2000
Le Jeune homme © Éditions Gallimard, Paris, 2022
Cover photo by REPORTERS ASSOCIES /
Gamma-Rapho / Getty Images
Translation © Tomáš Havel, 2023
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
Cet ouvrage a bénéficié du soutien du Programme d'aide à la
publication de l'Institut français
Tato kniha vychází za přispění Programu na podporu
publikační činnosti Francouzského institutu

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1940-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1941-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1942-2 (MobiPocket)

Mladík

O čem nenapíšu, to se nezavří
a zůstane jen prožité.

Před pěti lety jsem strávila nepříliš vyvedenou noc se studentem, který mi už rok psal a chtěl se se mnou setkat.

Často jsem se milovala kvůli tomu, abych se donutila psát. V následné únavě a pocitu osamění jsem se snažila nalézat důvody, proč už od života nic nečekat. Doufala jsem, že orgasmus, to vůbec nejrazantnější ukončení čekání, mě přivede k jistotě, že není větší slasti nežli slast zažívaná při psaní. Snad právě touha pustit se do psaní knihy — což jsem kvůli obšírnosti takového podniku neustále odkládala — mě přiměla pozvat A. k sobě domů na skleničku po večeři v restauraci, kde prakticky celou dobu nesměle mlčel. Byl o téměř třicet let mladší než já.

Začali jsme se vídat o víkendech a mezi nimi si čím dál víc chyběli. Každý den mi volal z telefonní budky, aby nevzbudil podezření u dívky, se kterou žil. Zabředli do rutiny předčasného soužití a starostí se zkouškami a ani jednoho nenapadlo, že milování může být i něčím jiným než více či méně oddalovaným uspokojením touhy. Že může být jakýmsi druhem nepřetržitého tvoření. Zápal, jež v A. nové poznání probudilo, mě k němu čím dál víc poutal. Milostná avantýra postupně přerůstala v příběh, který jsme toužili dovést až do konce, aniž jsme přesně věděli, co to znamená.

Když se k mé radosti i úlevě rozešel s přítelkyní a ona se od něj odstěhovala, začala jsem u něj

pravidelně trávit víkendy, od pátečního večera až do pondělního rána. Bydlel v Rouenu, v šedesátých letech jsem tam studovala a později tudy dlouhé roky jen projížděla cestou za rodiči na hřbitov v Y. Pokaždé jsem sotva stačila odložit nevybalené jídlo v kuchyni a už jsme se milovali. V přehrávači měl připravené CD, nejčastěji s The Doors, jakmile jsme byli v ložnici, začalo hrát. V určitém okamžiku jsem muziku přestala vnímat.

Znovu ke mně dolehly hlasitě vybrnkávané akordy skladby „Love Street“ a hlas Jima Morrisona. Leželi jsme dál na matraci přímo na podlaze. Venku býval ještě silný provoz. Na stěny pokoje dopadalo vysokými okny bez záclon světlo z reflektorů aut. Měla jsem pocit, že jsem nikdy nevstala, že od osmnácti let ležím v jedné a téže posteli, jen v různých místech a s různými, vzájemně nerozlišitelnými muži.

Z oken bytu byl výhled na budovu staré, před rokem vystěhované nemocnice Hôtel-Dieu. Přestavovali ji na sídlo prefektury a v oknech se večer co večer, často až do rána, svítilo. Rozlehlé čtvercové prostranství potažené světlým stínem mezi budovou a zavřenou mřížovou bránou bylo pusté. Dívala jsem se na černé střechy a na kupoli kostela, která z nich vystupovala. V nemocnici zůstala jen ostraha. Právě tam mě jedné lednové noci, ještě jako studentku, přivezli s krvácením v důsledku pokoutně provedeného potratu. Už bych nedokázala říct, v jakém

křídle byl pokoj, v němž jsem strávila šest dní. V podivuhodné, skoro až neuvěřitelné souhře okolností jsem viděla znamení záhadného setkání a příběhu, který je třeba prožít.

Když v neděli odpoledne mrholilo, zůstávali jsme pod dekou a podřimovali nebo znovu usnuli. Ze ztichlé ulice k nám doléhaly hlasy ojedinelých chodců, většinou cizinců z nedaleké ubytovny. Cítila jsem se zase jako malá holka v Y., když jsem si čítávala vedle matky, která se v neděli po obědě, obchod byl zavřený, oblečená natáhla na postel a únavou usnula. Pozbyla jsem věku a v polovědomí proplouvala z jednoho času do druhého.

Vracela jsem se s ním do nepohodlí a provizoria, které jsem poznala v počátcích manželství, kdy jsme s mužem oba ještě studovali. Na elektrických plotýnkách s rozbitou regulací teploty se daly jenom smažit steaky, přičemž hrozilo, že se okamžitě přichytí k pánvi, případně vařit těstoviny nebo rýže a bezmocně sledovat vodu překypující z hrnce. V přihrádce na zeleninu staré chladničky, také bez možnosti nastavení teploty, mrzl salát. Staříčké elektrické radiátory nedokázaly vytopit místnosti s vysokými stropy a netěsnícími okny, proti vlhkému chladu jsme si museli oblékat tři svetry.

Vodil mě do kaváren, kde se scházeli mladí, do Bureau, do Big Benu. Zval mě do Jumba. V rádiu nejraději poslouchal Europe 2. Každý

večer se díval na zábavnou talkshow *Nulle part ailleurs*. Venku se zdravil se samými mladými lidmi, většinou studenty. Když se s nimi na chvíli zastavil, držela jsem se stranou a oni si mě pokradmu prohlíželi. Potom mi vyprávěl, co a jak studují, vyjmenovával jejich úspěchy i nezdary. Občas mi zdálky nenápadně ukazoval nějakého učitele z filozofické fakulty a nechtěl, abych se tím směrem ohlížela. Vytrhoval mě z mé generace, aniž jsem patřila k té jeho.

Jeho extrémní žárlivost — když u mě v bytě našel na záchodě zvednuté prkénko, podezíral mě, že jsem měla doma nějakého muže — vylučovala pochybnosti o vášni, kterou ke mně plane, a stavěla do absurdního světla výtky — *jak můžeš chodit s ženskou po menopauze?* —, z nichž jsem podezírala jeho kamarády.

Podobnou vroucnost jsem do svých čtyřiapadesáti let nikdy s žádným milencem nepoznala.

Jako chudý student — zadlužení rodiče žili na předměstí Paříže z platu sekretářky a z podpory v nezaměstnanosti — trpěl neustálým nedostatkem, kupoval jen to nejlevnější zboží, využíval slevové akce, trojúhelníčky Veselé krávy a camembert za pět franků. Pro bagetu chodil až do Monoprixu, kde byla o padesát centimů levnější než u pekaře hned vedle. Bezděčně se u něj projevovaly gesta a reakce vynucené

neustálým hmotným nedostatkem, předávaným po generace. A také šikovnost, díky níž si člověk nakonec vždy nějak poradí. Vzít plnou hrst vzorků sýrů nabízených na talířku hosteskou v hypermarketu. Zadarmo se v Paříži vymocit tak, že rázným krokem vejde do kavárny, pohledem vyhledá toaletu a nakonec stejně nenuceně odejde. Přesný čas zjišťovat podle parkovacích automatů (neměl hodinky) a tak podobně. Týden co týden vyplňoval tiket sportovní loterie Loto, a jak to lidé v nouzi obvykle dělávají, veškerou naději sázel na náhodu: „Jednou to přece musí vyjít.“ V neděli před obědem sledoval *Téléfoot* uváděný komentátorem Thierryem Rolandem. Okamžik, kdy se diváci na stadionu Parc des Princes vestoje radují jako jeden muž ze vstřelené branky, považoval za projev absolutního štěstí. Při pomýšlení na to mu dokonce běhal mráz po zádech.

Když jsem mu dávala na talíř, říkal „dost“ nebo „to je dobrý“ místo „děkuji“. Říkal mi „baba“ nebo „máti“. Měl legraci z toho, jak se rozčiluji, když jsem zjistila, že kouřil trávu. Nikdy nebyl volit, nebyl ani zapsaný na seznamu voličů. Domníval se, že na společnosti člověk stejně nic nezmění, stačilo mu zapojit se do jejího soukolí a díky právům, která zaručuje, se vyhýbat práci. Byl představitelem mládeže dneška, přesvědčený o tom, že „každej se má starat o sebe“. Práci považoval za nutné zlo, jemuž se nehodlal podřizovat v případě, že je možné žít jinak. Já své povolání považovala za předpoklad svobody

a vzhledem k vrtkavému úspěchu mých knih u toho stále zůstávalo, zároveň jsem nepopírala, že studentský život mi připadá bohatší a zábavnější.

O třicet let dřív bych si s ním nic nezačala. Tenkrát jsem vůbec netoužila vracet se prostřednictvím svého kluka k lidovému původu, ke všemu, co jsem považovala za „buranské“ a o čem jsem věděla, že mám uložené kdesi v sobě. Ale po tolika letech mi už nevadilo, že si ústa otírá chlebem nebo dává prst na sklenici, když už nechce dolít víno. Skutečnost, že jsem si něčeho takového všimla — přesněji řečeno skutečnost, že mi to nevádí —, dokazovala, že už nepatřím do jeho světa. Kdysi s manželem jsem byla holka z lidu, s ním měšťačka.

Připomínal mi můj první svět. Míchal cukr v šálku s kávou, aby se rychleji rozpustil, krájel špagety na talíři, napichoval na špičku nože kousky jablka. Vzrušovalo mě objeovat s ním spoustu zapomenutých gest. Bylo mi znovu deset patnáct let, seděla jsem u stolu s rodiči, bratranci a sestřenicemi, měl stejně bledou pleť a červené tváře Normandanů. Byl vtělením minulosti.

Procházela jsem s ním všemi obdobími života, svého života.

Vodila jsem ho všude, kam jsem chodívala jako studentka. Do kaváren Le Métropole a Le Donjon kousek od nádraží. Do ulice Beauvoisine, kde bývala filozofická fakulta, než ji přestěhovali do kampusu v Mont-Saint-Aignan. Budova zvenku vypadala stejně jako v šedesátých letech, nezmizela ani zamřížovaná plakátovací plocha — jen hodiny na průčelí se zastavily. A také do ulice d'Herbouville, kde bývaly koleje pro pár studentů a hned vedle menza. Přímo za vchodem jsme vystoupali po několika schodech do haly, v níž zůstalo vše při starém, uprostřed byl radiátor a dveře tam, kde dřív. Zažívala jsem dlouhý pocit, že se pohybuji v nedefinovaném čase snu.

Při milování na matraci položené na podlaze ve studeném pokoji, s něčím málo k snědku na stole a s mladistvým škádlením, kterému jsem se bez odporu podvolovala, jsem zažívala pocit opakování. Na rozdíl od dob, kdy jsem v osmnácti či pětadvaceti žila bezezbytku v přítomnosti a neexistovala pro mě minulost ani budoucnost, jsem s A. v Rouenu měla dojem, že znovu přehrávám výjevy a pohyby, které se už někdy udály, že znovu přehrávám divadelní představení svého mládí. Anebo že jde o divadelní inscenaci psaní/prožívání románu, jehož jednotlivé části — o víkendu v Grand Hotelu v Cabourgu, o výletu do Neapole — jsem pečlivě tvořila. Některé jsem už měla napsané, například tu o útěku do Benátek, kde jsem byla poprvé s jedním mužem v roce 1963 a kde jsem se v roce 1990

znovu setkala s mladým Italem. A když jsem A. zavedla na představení *Plešatá zpěvačka* do divadla La Huchette, opakovala jsem tutéž iniciaci jako s oběma svými syny na prahu jejich dospívání.

Na náš vztah se dalo nahlížet z pohledu zisku. Já dostávala rozkoš, znovu jsem prožívala to, o čem bych si už bývala nepomyslela, že ještě někdy prožiji. On díky mně mohl cestovat, nemusel si hledat práci, kvůli níž by na mě neměl tolik času. Považovala jsem to za férový obchod, za výhodnou směnu, tím spíš, že pravidla jsem určovala já. Zaujímal jsem dominantní postavení, využívala zbraní, jež dominance poskytuje, přitom jsem si zřetelně uvědomovala, jak ošemetné to pro milostný vztah může být.

Dovolovala jsem si k němu být hrubá, netuším, zda to souviselo s jeho finanční závislostí, nebo s věkem. *Vyhul si*, tak urážlivou vulgaritu jsem před ním nikdy nikomu neřekla.

Ráda jsem o sobě uvažovala jako o té, která ho může změnit.

V mnoha ohledech — literatura, divadlo, měšťanské způsoby — jsem pro něj byla iniciátorkou, ovšem to, co jsem díky němu prožívala, přinášelo iniciační zkušenost i mně.

Hlavní důvod, proč jsem v našem příběhu chtěla pokračovat, tkvěl v tom, že se jednalo o příběh, který se už určitým způsobem odehrál a já v něm vystupovala coby fiktivní postava.

Uvědomovala jsem si, že takový přístup byl k mladíkovi, jenž prožívá všechno poprvé, svým způsobem krutý. Pokaždé když chtěl plánovat společnou budoucnost, jsem namítla: „stačí přítomnost,“ avšak nikdy jsem nedodala, že přítomnost pro mě znamená zdvojenou minulost. Ona zdvojenost, z níž mě obvykle v návalech žárlivosti obviňoval, však na rozdíl od jeho mylných představ nespočívala v touze po jiných mužích, dokonce ani — jak byl přesvědčený — ve vzpomínání na předchozí milence. Vycházela z jeho přítomnosti v mém životě, jenž se tím proměnil ve zvláštní, nepřetržitý palimpsest.

U mě doma nosil župan s kapucí, který před ním oblékali jiní muži. Když ho ale měl na sobě, nevybavil se mi nikdy žádný z nich. Kus světle šedého froté ve mně vzbuzoval jen lahodný pocit z trvání mé vlastní existence a neměnnosti mé touhy.

Občas jsme spolu mluvili o době, kdy bude ženatý, kdy bude otcem. Budoucnost, při jejíž představě jsme si hleděli do očí a na pokraji slz se objímali, nebyla vůbec smutná. Přítomný okamžik, který jsme díky ní prožívali jako minulost, byl o to silnější a drásavější. Naši

pomyslnou vzájemnou ztrátu jsme spoluprožívali s nesmírným potěšením.

Mé tělo pozbylo věku. Naznačil mi ho teprve přísný a káravý pohled od vedlejšího stolu v restauraci. Necítila jsem se vůbec zahanbeně, naopak jsem se utvrdila v odhodlání neskrývat svůj vztah s mužem, který „by mohl být můj syn“, když se kdejaký padesátiletý chlap může ukazovat s dívkou, na níž je na první pohled zřejmé, že není jeho dcera, aniž vzbudí sebemenší odsudky. Při pohledu na zralý pár v restauraci jsem si však uvědomila, že s pětadvacetiletým mladíkem jsem proto, abych nemusela mít neustále před sebou lety poznamenanou tvář muže v mém věku, ve věku mého stárnutí. Když jsem seděla proti A. a jeho tváři, byla mladá i moje tvář. Muži to vědí odjakživa a nerozumím tomu, proč mně by to mělo být odepřeno.

Občas jsem si všimla, jak se jeho pohled snaží upoutat žena v mém věku, a spatřovala jsem v tom jednoduchou logiku: pokud se mu líbí ona, dává přednost zralým ženám, proč by si tedy neměl vybrat mě? Ty ženy si byly vědomy svého skutečného postavení na erotickém trhu, a tak překročila-li jedna z nich pravidla, dodávala naději a odvalu i jim. Jakkoli mě snaha — nejčastěji zastřená — vzbudit v mém partnerovi touhu rozčilovala, nevadila mi tolik jako drzost mladých dívek, jež ho přede mnou nepokrytě sváděly, jako by starší žena po jeho boku byla jen

zanedbatelná, dokonce nicotná překážka. Přitom mnohem větší nebezpečí než mladé ženy pro mě představovaly ty zralé — důkaz: kvůli mně se rozešel s dvacetiletou.

Chodili jsme na filmy s námětem vztahu mezi mladým chlapcem a zralou ženou. Z kina jsme odcházeli zklamaní, rozčilovalo nás, že jsme ve scénáři nenacházeli to, co jsme sami prožívali, ztvárněná žena byla vždy prosebnice, která končí zničená a opuštěná. Nebyla jsem ani Léou z Colettina románu *Zlatíčko*, jež jsem si znovu přečetla. Mé pocity z našeho vztahu byly nesdělitelné, tvořila je směsice sexu, času a paměti. Na krátkou dobu jsem A. považovala za pasoliniovského mladíka z *Teorémy*, za jakéhosi anděla odhalovatele.

Jako všichni, kteří se protiví společenským normám, jsme si okamžitě začali všimnout podobných párů. Vyměňovali jsme si s nimi spiklenecké pohledy. Potřebovali jsme se někomu podobat. Na ulici nám neustále něco připomínalo, že svůj příběh prožíváme před zraky společnosti; chápala jsem to jako výzvu ke změně zavedených pravidel.

Když jsem ležela vedle něj na pláži, věděla jsem, že lidé okolo si nás, především mě, úkosem prohlížejí, že zkoumají mé tělo, posuzují stupeň jeho pokročilosti, kolik jí může být? Pokud bychom leželi v písku každý zvlášť, nikdo by si nás nevšiml. Když ovšem pohledy narazily na

pár, který jsme zjevně tvořili, byla z lidí najednou cítit nestoudnost, neměli daleko k nervovému otřesu, jako před nějakým spojením odporujícím přírodě. Anebo tajemstvím. Neviděli nás, v nejasných obrysech viděli incest.

Jednou v neděli jsme šli po molu ve Fécampu a drželi se za ruce. Všichni, kdo seděli na betonové zídce podél pláže, od jednoho konce až ke druhému, na nás upírali oči. A. mi řekl, že jsme ještě nepříjatelnější než dvojice homosexuálů. Vzpomněla jsem si na jinou letní neděli, kdy jsem jako osmnáctiletá šla s rodiči po téže promenádě a všichni okolo se za mnou ohlíželi kvůli těsným, přiléhavým šatům, načež mi matka podrážděně vyčetla, že jsem si nevezala kombiné, „co patří pod šaty“. Připadala jsem si znovu jako ta holka budící pohoršení. Tentokrát však bez špetky zahanbení, tentokrát s vítězným pocitem.

Pokaždé jsem se tak vítězně necítila. Jednou odpoledne jsme na Capri popíjeli campari a při pohledu na mladé opálené dívky, poletující po piazzettě před námi, jsem se ho zeptala: „Neláká tě mládí?“ Z jeho překvapeného pohledu a následného výbuchu smíchu jsem pochopila, jak hrubé chyby jsem se dopustila. Otázka měla být výrazem mého porozumění a otevřené mysli, nikoli snahou dozvědět se, po čem skutečně touží, to mi totiž dokázal o hodinu dřív. Vyzdvihla však, že už nejsem mladá, ale nejen to, z kategorie, kterou jsem mu ukázala,

vyčleňovala i jeho, jako by do ní už nepatřil proto, že je se mnou.

Snadno jsem si vybavovala vzpomínky z války, americké tanky v Lillebonnu a v údolí Seiny, plakáty generála de Gaulla ve vojenské čepici, demonstrace v květnu 1968, a přitom jsem byla s člověkem, který si pamatoval nanejvýš volbu Giscarda d'Estainga. Moje paměť mi s ním připadala nekonečná. Silná vrstva času mezi námi byla moc příjemná, dodávala přítomnosti na intenzitě. Nikdy mě nenapadlo, že by moje paměť, sahající do časů dávno před jeho narozením, mohla být doplňkem, převráceným obrazem té jeho, v níž zůstanou uchované události a politické osobnosti, které přijdou až po mé smrti a které nikdy nepoznám. Svou existenci byl mou smrtí, stejně jako mně jí byli moji synové a já jí byla své matce, jež zemřela, aniž se dočkala rozpadu Sovětského svazu, ale zato si pamatovala, jak se 11. listopadu 1918 po celé zemi rozezněly zvony.

Chtěl se mnou mít dítě. Ta touha mě znepokojovala, vzbuzovala ve mně pocit hluboké nespravedlnosti z toho, že ačkoli se těším výtečné tělesné kondici, nemohu počít. Žasla jsem, že díky vědeckému pokroku to už lze pomoci vajíčka jiné ženy zařadit i po

menopauze. Gynekolog mi takový zákrok navrhl, ale neměla jsem pražádnou chuť ho podstupovat. S myšlenkou na další mateřství, které jsem zavrhla vzápětí po narození druhého syna v osmadvaceti letech, jsem si jen pohrávala. On zas neměl jasno v tom, po čem vlastně touží. Jednou v létě, když jsme se vraceli z Chioggie do Benátek, mi při čekání na vaporetto řekl: „Chtěl bych být v tobě, abych z tebe mohl vyjít a podobal se ti.“

Ukázal mi fotografie, na nichž byl zachycený jako křehké, kučeravé dítě a také jako dlouhovlasý, zakaboněný puberťák. Vůbec jsem se nerozpakovala ukázat mu svoje snímky z dětství a mládí. Pro oba to bylo dávno. Donutila jsem se sáhnout i mezi fotografie zachycující mě ve dvaceti, pětadvaceti letech a z ješitnosti vybrala tu nejhezčí, ačkoli jsem věděla, že tím nelítostnější bude srovnání s mou současnou, tvrdší a pohublejší tváří. Spatřil jinou dívku a její skutečnou podobu bude už napořád marně hledat v přítomné ženě. Touha vzbuzená dívkou s dlouhými tmavými vlasy a s obličejem bez vrásek, touha vzbuzená dívkou, kterou nikdy neuvidí, byla bezvýhodná. Přímo to dosvědčil, když spontánně reagoval: „Tahle fotka mi přijde smutná.“

Jednou jsme obědvali v madridské kavárně, z reproduktoru zněla písnička Nancy

Hollowayové „Don't Make Me Over“. Vybavily se mi vzpomínky na dívčí koleje v Rouenu a na to, jak v listopadu 1963 v ulici Eau-de-Robec a na náměstí Saint-Marc zmateně hledám mosaznou desku označující ordinaci nějakého lékaře, který by se uvolil provést mi potrat. Právě zavraždili Kennedyho. Přitom jsem sledovala A., seděl proti mně a jedl hranolky. Byl jen o maličko starší než můj tehdejší milenec, než student, se kterým jsem otěhotněla a který mi nevědomky vryl do paměti tehdy populární písničku Nancy Hollowayové spolu s pocitem bláznivé lásky a osamění, tedy stavu, v němž jsem se tenkrát nacházela. Měla jsem za to, že ať ji budu poslouchat s jakýmkoli mužem, bude ve mně už jednou provždy vyvolávat jedině tento pocit. I když si v budoucnu při jejím poslechu pokaždé vzpomenu i na hospůdku u Puerta del Sol a na A. sedícího proti mně, bude to jen proto, že ten okamžik tvořil rámec bolestné vzpomínce. Bude to jen druhotná vzpomínka.

Nabývala jsem čím dál silnějšího dojmu, že v sobě mohu vršit obrazy, zážitky a roky, aniž pocítím něco jiného než opakování. Měla jsem pocit, že jsem zároveň věčná i mrtvá, jako má matka ve snu, který se mi často zdává, a pak jsem si při probouzení chvíli jistá, že v té dvojí formě skutečně žije.

Ten pocit byl znamením toho, že jeho role dveřníka času v mém životě skončila.

A bezpochyby skončila i moje role iniciátorky v jeho životě. Odstěhoval se z Rouenu do Paříže.

Pustila jsem se do psaní příběhu o pokoutném potratu, kolem nějž jsem dlouho obcházela. Čím dál jsem v psaní o události, která se odehrála v době, kdy ještě nebyl na světě, postoupila, tím neodbytnější byl můj pocit, že musím A. opustit. Jako bych ho chtěla oddělit a vypudit stejně jako embryo před třiceti lety. Pokračovala jsem v práci na knize a rozhodnými kroky vedoucími k našemu vzdalování i na rozchodu. Došlo k němu jen pár týdnů po dopsání knihy.

Byl podzim, poslední podzim dvacátého století. Cítila jsem se šťastná, že do třetího tisíciletí mohu vstoupit sama a svobodná.

1998 — 2000

2022

Událost

Mám dvojí přání: aby se událost stala psaním.
A aby se psaní stalo událostí.

MICHEL LEIRIS

Kdoví zda paměť nespočívá v dívání se
až do konce.

JÚKO CUŠIMA

Vystoupila jsem na Barbèsu. Pod konstrukcí nadzemního metra postávaly jako poslední hloučky mužů. Lidé na ulici chodili s růžovými igelitkami Tati. Vydala jsem se po bulváru Magenta a podle bund na venkovních stojanech poznala obchod Billy. Proti mně šla žena s tlustýma nohama v černých punčochách s velkými vzory. V ulici Ambroise-Paré jsem až k bráně nemocnice skoro nikoho nepotkala. Uzavřeným loubím jsem došla k pavilonu Elisa. Minule jsem si nevšimla hudebního altánu na nádvoří, podél nějž prosklená chodba vede. Napadlo mě, jak to všechno uvidím, až se tudy budu za chvíli vracet. Otevřela jsem dveře číslo 15 a po schodech vystoupala do druhého patra. U příjmového okénka oddělení screeningu jsem odevzdala kartičku s číslem. Žena za přepážkou zalistovala v kartotéce a našla tuhou obálku. Natáhla jsem po ní ruku, ale nedala mi ji. Položila ji na stůl s tím, ať se posadím, že si mě zavolají.

Čekárna byla přepažená na dvě části. Vybrala jsem si tu blíž ke dveřím ordinace, sedělo v ní i víc lidí. Dala jsem se do opravování písemek, které jsem si s sebou přinesla. Chvilku po mně přišla mladičká dívka s dlouhými plavými vlasy, u okénka odevzdala číslo. Ověřila jsem si, že ani jí nedali obálku a že si ji taky zavolají. V čekárně už seděli, co nejdál od sebe, asi třicetiletý muž s počínající pleší, oblečený podle poslední módy, mladý černochoch s walkmanem a skleslý padesátník s obličejem poznamenaným věkem. Po plavovlasé

dívce dorazil čtvrtý muž, rázně se posadil a z aktovky vytáhl knihu. Potom ještě dvojice: ona v trenýrkách a s těhotenským bříškem, on v obleku a kravatě.

Na stole nebyly žádné noviny, jen letáky o potřebnosti konzumace mléčných výrobků a o „životě s HIV pozitivitou“. Žena z páru mluvila na svého partnera, vstávala, objímala ho pažemi a hladila. On mlčel, nehýbal se, ruce měl opřené o deštník. Plavovláska se téměř zavřenýma očima dívala do země, koženou bundu si složila do klína a vypadala, jako by zkameněla. U nohou měla položenou velkou cestovní tašku a malý batůžek. Říkala jsem si, jestli má víc důvodů ke strachu než ostatní. Možná si přišla pro výsledky cestou na víkend nebo domů k rodičům na venkov. Ze dveří vyšla lékařka v růžové sukni a černých punčochách, byla mladá, štíhlá a plná života. Oznamovala číslo. Nikdo se nehnul. Byl to někdo z vedlejší části čekárny, nějaký chlapec vběhl do ordinace, stačila jsem si všimnout jen brýlí a do ohonu stažených vlasů.

Pak zaznělo číslo mladého černocho, po něm zase někoho z vedlejší části čekárny. Kromě těhotné ženy nikdo nemluvil ani se nehýbal. Všichni jen zvedli oči pokaždé, když se ve dveřích ordinace objevila lékařka nebo když z nich někdo vyšel. Toho pak sledovali pohledem.

Několikrát zazvonil telefon, volající se objednávali nebo ptali na ordinací hodiny. V jednom případě žena z příjmové kanceláře

došla pro lékaře z laboratoře, aby telefonující osobě odpověděl. Řekl a pak ještě zopakoval, že „ne, to je normální hodnota, úplně v normě“. Slova se rozléhala do ticha. Osoba na druhém konci linky byla nepochybně séropozitivní.

Opravila jsem všechny písemky. Neustále se mi vyjevovala jedna a tatáž rozmazaná scéna, červencová sobota nebo neděle, milostné pohyby, ejakulace. Právě kvůli ní, kvůli té scéně, na kterou jsem na pár měsíců zapomněla, jsem tam byla. Objekt a vlnění nahých těl mi připomínala tanec smrti. Měla jsem pocit, že muž, s nímž jsem se bez valného nadšení znovu setkala, přijel z Itálie jen proto, aby mě nakazil virem HIV. Přitom jsem to vše, pohyby, teplá těla a sperma, nedokázala uvést do souvislosti se skutečností, že sedím v nemocniční čekárně. Měla jsem za to, že sex nebude nikdy souviset s ničím jiným.

Lékařka vyvolala mé číslo. Ještě než jsem vešla do ordinace, široce se na mě usmála. Považovala jsem to za příznivé znamení. Zavřela dveře a rychle oznámila: „Jste negativní.“ Rozesmála jsem se. Co říkala potom, mě už nezajímalo. Působila veselým a zúčastněným dojmem.

V rychlosti jsem seběhla ze schodů a vracela se stejnou cestou, na nic jsem se přitom nedívala. Říkala jsem si, že jsem zase zachráněná. Bývalo by mě zajímalo, jestli to byl případ i té plavovlasé dívky. Ve stanici Barbès se na nástupištích proti sobě mačkali lidé, místy mezi nimi probleskovaly růžové skvrny igelitek Tati.